स तस्मै सिकतासिन्धुसविधस्थस्य भूपतेः ।
प्रख्यातमूचे सचिवमात्मानं हितकारिणं ॥ २७९ ॥
प्रणतिर्ललितादित्यनृपतेः क्रियतामिति ।
हितं कथयतः स्वस्य निग्रहं च ततो नृपात् ॥ २८० ॥ युग्मं ॥
प्रतिजज्ञे च भूपेन ततस्तत्स्वामिनिग्रहः ।
दृढव्रणोऽगदङ्कारैः स चाकार्यत सत्कृतैः ॥ २८१ ॥
ततो विहितयात्रं तं स मन्त्री कृतसत्क्रियः ।
कदाचिदेवमवदद्विजने जगतीभुजं ॥ २८२ ॥
एवंविधस्य कायस्य राजन् यत् परिरक्षणं ।
तत्र वैरविशुद्ध्याशा विडम्बयति मामियं ॥ २८३ ॥
वाष्पैर्जलाञ्जलिं दत्वा दुःखाय च सुखाय च ।
कृतकृत्यो ध्रुवं जह्यादवमानहतानसून् ॥ २८४ ॥
अपकृत्याधिकं शत्रोरपकारं जयोन्मितं ।
गम्भीरं प्रतिनद्येव निनादं नदतो गिरिः ॥ २८५ ॥
इतो मासैस्त्रिभिर्गम्या भूः प्राप्या त्वरितं कथं ।
यदा वा प्राप्यते वैरी तदा तत्रैव किं वसेत् ॥ २८६ ॥
मासार्द्धलंघ्यं पन्थानं तस्मादुपदिशामि ते ।
गृहीत्वा स जलं गम्यश्चमूनां किंतु निर्जलः ॥ २८७ ॥
तद्भूमिजा बन्धवो मे न वक्ष्यन्ति त्वदागमं ।